

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1097/2021
07.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Радослава Петровића, Невенке Важић и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Драгана Ливијана, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К 72/21 од 06.04.2021. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 117/21 од 22.06.2021. године, у седници већа одржаној дана 07.10.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Драгана Ливијана, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К 72/21 од 06.04.2021. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 117/21 од 22.06.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину К 72/21 од 06.04.2021. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ. За наведено кривично дело окривљеном је утврђена казна затвора у трајању од пет месеци, а на основу члана 67. став 2. у вези са чланом 70. став 1 КЗ опозвана условна осуда изречена пресудом Основног суда у Зрењанину К 443/19 од 13.09.2019. године, правноснажна дана 13.09.2019. године, којом је окривљени оглашен кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ и којом му је изречена условна осуда и утврђена казна затвора у трајању од четири месеца, с тим што је одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року од две године од дана правноснажности не учини ново кривично дело, па је казна затвора у трајању од четири месеца узета као утврђена и окривљени осуђен на јединствену казну затвора у трајању од шест месеци, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору.

На основу члана 78. у вези са чланом 89а Кривичног законика окривљеном је изречена мера безбедности забране приближавања оштећеној на удаљености мањој од 100 м, забрана приступа у простор око места становања и места рада оштећене и забрана даљег узнемиравања оштећене односно даље комуникације у трајању од једне године.

Истом пресудом оштећена је упућена на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева, а окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка о чијој висини ће суд донети одлуку накнадно, посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Кж1 117/21 од 22.06.2021. године одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Зрењанину и браниоца окривљеног, а пресуда Основног суда у Зрењанину К 72/21 од 06.04.2021. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Драган Ливијан због повреде кривичног закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Бранилац окривљеног АА поднео је захтев на основу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, без навођења законског разлога за подношење захтева прописаног чланом 485. став 4. ЗКП, наводећи да речи које је окривљени изговорио оштећеној јесу увредљиве, али нису проузроковале последицу кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, односно нису таквог инетезитета да су проузроковале угрожавање спокојства, телесног интегритета или душевног стања члана породице, додајући да насиље у породици представља модел понашања, а не појединачни инцидент. На овај начин бранилац окривљеног суштински истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које је дозвољено подношење захтева окривљеном.

Код кривичног дела насиље у породици из члана 194. Кривичног законика ради се о такозваној „последичној радњи“ извршења, која садржајно може бити различита, али се мора тумачити у контексту начина извршења наведених у члану 194. став 1. Кривичног законика – као примена насиља, претња да ће се напасти на живот или тело или дрско или безобзирно понашање, којим учинилац угрожава спокојство, телесни интегритет или/и душевно стање члана породице. Радња извршења предметног кривичног дела одређена је трајним глаголом, па се у смислу одредбе члана 112. став 30. Кривичног законика сматра да је дело учињено ако је радња извршена једном или више пута, из ког разлога је, за постојање дела без значаја што се у конкретном случају радило о једнократном поступању окривљеног.

Сходно томе окривљени је, супротно наводима захтева, на начин описан у изреци првостепене пресуде, описаним радњама извршеним дана 02.02.2021. године (...оштећеној се обратио речима да мора да одустане од тужбе за алиментацију коју је поднела против њега и да има рок од десет дана да повуче тужбу или ће јој се уср.ти у живот..... рекао јој да ће јој се уср.ти у живот и одробијати је, називајући је ку.вом, олошем, ђубретом, највећом ку.вом ...) применом насиља, те дрским и безобзирним понашањем угрожавао спокојство и телесни интегритет члана своје породице – своје бивше супруге са којом има заједничку децу и тиме остварио сва битна обележја кривичног дела из члана 194. став 1. Кривичног законика, како објективна обележја која се односе на радње окривљеног, тако и субјективна обележја дела која се тичу урачунљивости и умишљаја (свести и воље) окривљеног за извршење дела, који

укључује и свест о забрањености дела, па су наводи захтева којим се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, од стране овога суда оцењени као неосновани.

У захтеву се даље наводи и да се пресуда заснива на доказу - извештају Центра за социјални рад града Зрењанина који је заснован само на исказу оштећене, а да са окривљеним није обављен разговор у вези са критичним догађајем, на који начин бранилац окривљеног суштински истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које је дозвољено подношење захтева окривљеном.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 26) ЗКП прописано је да је „исправа“ сваки предмет или рачунарски податак који је подобан или одређен да служи као доказ чињенице које се утврђују у поступку (члан 83. став 1. и 2.).

Чланом 7. став 1. Закона о спречавању насиља у породици прописано је да су за спречавање насиља у породици и пружање заштите и подршке жртвама насиља у породици и жртвама кривичних дела одређених овим законом надлежни полиција, јавна тужилаштва, судови опште надлежности и прекршајни судови, као надлежни државни органи и центри за социјални рад, као установе.

По налажењу овог суда, извештај Центра за социјални рад Града Зрењанина број ../21 од 17.03.2021. године, сачињен је од стране овлашћене институције коју оснива Република Србија, Аутономна покрајина Војводина - Центра за социјални рад града Зрењанина и водитеља случаја ББ, у складу са одредбама Породичног закона и Правилника о организацији и нормативима и стандардима рада Центра за социјални рад, који сам по себи, нити по начину прибављања није у супротности са Закоником о кривичном поступку. При томе, овај извештај сачињен је на основу разговора са оштећеном ВВ, те изјаве оштећене, дате на записнику пред тим центром, у оквиру обраде случаја, увидом у приспелу документацију и претходну евиденцију центра и односи се на социјално и породично стање и у њему је наведено да је брак разведен 2019. године и да је разводу претходило насиље у породици, због чега је спроведен кривични поступак према окривљеном, да јој је окривљени претио путем телефона да повуче тужбу за наплату заосталих алиментација или ће је избацити из стана, да је дошао на њено радно место и опет од ње тражио да повуче тужбу при чему јој је претио, вређао и називао је погрдним речима, те да постоји ризик да окривљени оствари своје претње, а да је ВВ изложена насиљу у породици већег интензитета, без навођења било каквих даљих околности везаних за критични догађај.

Имајући у виду да је предметни извештај Центра за социјални рад сачињен од стране стручног лица и у свему према правилима струке и представља исправу издату од стране надлежног државног органа у законом прописаној процедури, која је у смислу члана 2. став 1. тачка 26) ЗКП подобна да се користи у кривичном поступку, то наведени доказ не представља незаконит доказ у смислу навода захтева за заштиту законитости, посебно имајући у виду да управо из напред цитиране одредбе Закона о спречавању насиља у породици (члан 7.), произилазе овлашћења у погледу сачињавања извештаја овог органа као мишљења у поступку процене ризика непосредне опасности од насиља у породици.

Стога Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе из захтева браниоца окривљеног да су правноснажне пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП односно да се правноснажне пресуде заснивају на недозвољеном доказу.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Драгана Ливијана оценио неоснованим и на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Весна Зарић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгомир Милојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић